

ÚSTAVNÝ SÚD SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Hlavná 110, 042 65 Košice 1

P. O. Box E - 35

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie december 2014

III. senát

Nálezy:

spisová značka	III. ÚS 505/2014
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	9. decembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Proti sťažovateľom v 1. až 5. rade sa vedie spoločné trestné konanie pre trestné činy, ktoré mali spolu s ďalšími osobami spáchať formou spolupáchateľstva. V priebehu trestného konania boli sťažovatelia vzatí do väzby, pričom Špecializovaný trestný súd vydal osobitné uznesenia o vzatí do väzby sťažovateľa v 1. rade, sťažovateľa v 3. rade a jedným uznesením rozhodol o vzatí do väzby sťažovateľov v 2., 4. a 5. rade. Sťažovatelia podali proti všetkým trom uzneseniam osobitné opravné prostriedky, o ktorých rozhodovali tri rôzne senáty Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“).</p> <p>Proti rozhodnutiam najvyššieho súdu podali sťažovatelia ústavnú sťažnosť, v ktorej namietali, že týmito rozhodnutiami bolo porušené ich právo nebyť odňatý zákonnému sudcovi v zmysle čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 38 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listiny“) a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“).</p> <p>Podľa sťažovateľov mal totiž v zmysle čl. II ods. 6 Rozvrhu práce najvyššieho súdu na rok 2014 o všetkých troch opravných prostriedkoch rozhodovať len jeden senát najvyššieho súdu, keďže išlo o súvisiace veci. Kritérium súvisiacich vecí bolo podľa sťažovateľov v ich prípade splnené okrem spáchania trestných činov formou spolupáchateľstva, spoločného trestného konania aj tým, že prokurátor podal vo veci spoločný návrh na vzatie sťažovateľov do väzby. Rozhodovaním troch odlišných senátov najvyššieho súdu vo veci sťažovateľov tak došlo k porušeniu rozvrhu práce a označených práv. Sťažovatelia z uvedených dôvodov navrhli aj rozhodnutie o ich prepustení z väzby.</p> <p>Najvyšší súd vo vyjadrení k sťažnosti uviedol, že kritérium súvisiacich vecí sa týka rozhodovania o vine, nie o vzatí do väzby. Na rozdiel od hmotnoprávneho inštitútu spolupáchateľstva (§ 20 Trestného zákona) totiž neexistuje spolupáchateľstvo väzby a väzba spoluobvinených nie je na seba nijako viazaná.</p>
ratio decidendi	V zmysle judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) zákonným sudcom je sudca, ktorý spĺňa zákonom ustanovené podmienky na funkciu sudcu. Okrem toho za zákonného sudcu treba pokladať sudcu určeného v súlade

s rozvrhom práce vecne a miestne príslušného súdu; ak súd rozhoduje v senáte, zákonnými sudcami sú všetci sudcovia určení rozvrhom práce na konanie a rozhodovanie v senáte; ako aj sudcu, ktorému boli veci pridelené z dôvodu vylúčenia iného sudcu pre zaujatosť v zmysle § 31 a nasl. Trestného poriadku alebo pre iné ďalšie dôvody.

Ústavný súd konštatuje, že rešpektovanie ústavného princípu zákonného sudcu je premietnuté aj do požiadavky, aby jednotlivé ustanovenia rozvrhu práce neboli vnímané izolovane, ale okrem spojitosti s jeho ďalšími ustanoveniami aj s relevantnými ustanoveniami zákona o súdoch, Rokovacieho poriadku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. 291/2006 Z. z. (ďalej len „rokovací poriadok“) a Registratúrneho poriadku a registratúrneho plánu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vydaného v zmysle zákona č. 395/2002 Z. z. o archívoch a registratúrach a o doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Pokiaľ ide o samotný rozvrh práce, jeho čl. II ods. 1 stanovoval, že ak osobitný predpis alebo tento rozvrh práce neustanovuje inak, veci určené podľa predmetu konania sa v súlade s rozvrhom práce prideliť jednotlivým senátom náhodným výberom pomocou technických prostriedkov a programových prostriedkov schválených ministerstvom (ďalej len „aplikácia“) tak, aby bola vylúčená možnosť ovplyvňovania pridelenia vecí.

Podľa čl. II ods. 2 rozvrhu práce rozdelenie práce medzi jednotlivé senáty kolégií najvyššieho súdu je uvedené v osobitnej časti rozvrhu práce.

Podľa čl. II ods. 6 rozvrhu práce v prípadoch, v ktorých je daná súvislosť viacerých vecí zapísaných v rovnakom registri, rozhodne predseda kolégia, ktorý senát vybaví súvisiace veci.

Ústavný súd preskúmal opodstatnenosť námietok sťažovateľov a zistil, že rozvrh práce bol vydaný v zmysle zákona o súdoch a rokovacieho poriadku. Článok II ods. 6 rozvrhu práce možno chápať ako osobitné ustanovenie vo vzťahu k čl. II ods. 1, avšak zároveň je nutné konštatovať, že tento článok neobsahuje bližšiu konkretizáciu toho, v čom má spočívať „súvislosť viacerých vecí zapísaných v rovnakom registri“, ako podmienku, na základe ktorej „predseda kolégia rozhodne, ktorý senát vybaví súvisiace veci“. Preto v situácii, keď ani najvyšší súd vo svojich vyjadreniach k sťažnostiam túto súvislosť, resp. účel ustanovenia čl. II ods. 6 rozvrhu práce neozrejmil, je nutné prisvedčiť tomu, že sťažovateľmi prezentovaná námietka má svoje logické opodstatnenie.

Z vyžiadaných spisov najvyššieho súdu vyplýva, že 29. mája 2014:

- o 13:14:02 h bol prijatý návrh na začatie konania v trestnej veci sťažovateľa v 3. rade, ktorý bol náhodným výberom pomocou aplikácie zapísaný do registra 2 Tost pod sp. zn. 2 Tost 21/2014;

- o 13:21:03 h bol prijatý návrh na začatie konania v trestnej veci sťažovateľov v 2., 4. a 5. rade, ktorý bol náhodným výberom pomocou aplikácie zapísaný do registra 5 Tost pod sp. zn. 5 Tost 21/2014;

- o 13:31:14 h bol prijatý návrh na začatie konania v trestnej veci sťažovateľa v 3. rade., ktorý bol náhodným výberom pomocou aplikácie zapísaný do registra 6 Tost pod sp. zn. 6 Tost 21/2014.

Podateľňou najvyššieho súdu bolo lustráciou v každej z uvedených vecí zistené, že „nijaký spis nepredchádza“.

Po pridelení vecí do jednotlivých senátov a určení jednotlivých sudcov spravodajcov tieto v zložení citovanom v I. časti tohto nálezu sťažnosti sťažovateľov zamietli.

Z uvedeného vyplýva, v prípade sťažovateľa v 3. rade, ktorého vec bola ako prvá zapísaná do registra Tost, bola podmienka náhodného pridelenia vecí pomocou aplikácie dodržaná, a teda k porušeniu jeho základného práva byť odňatý svojmu zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny ani práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením najvyššieho súdu nemohlo dôjsť, preto ústavný súd rozhodol, že predmetné práva sťažovateľa v 3. rade porušené neboli.

Inak to je v prípade ďalších sťažovateľov, kde najvyšší súd nedostatočne skúmal možnú súvislosť so skôr zapísanou vecou sťažovateľa v 3. rade, a teda nepostupoval podľa čl. II ods. 6 rozvrhu práce, čím v konečnom dôsledku o nimi podaných opravných prostriedkoch proti rozhodnutiam o väzbe rozhodol súd, resp. senáty najvyššieho súdu, ktoré neboli obsadené zákonným spôsobom.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľov v 1., 2., 4. a 5. rade byť odňatý zákonnému sudcovi podľa čl. 48 ods. 1 ústavy a čl. 38 ods. 1 listiny, ako ich právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

	uzneseniami najvyššieho súdu porušené boli a napadnuté uznesenia zrušil a vec vrátil najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Ústavný súd sťažovateľom v 1., 2., 4. a 5. rade priznal aj právo na náhradu trov konania. V súvislosti s návrhmi sťažovateľov na ich prepustenie z väzby na slobodu ústavný súd konštatuje, že problematika zákonnosti vzatia a držania sťažovateľov vo väzbe patrí do výlučnej kompetencie všeobecných súdov, preto vychádzajúc z princípu subsidiarity podľa čl. 127 ods. 1 ústavy sťažnostiam v tejto časti nevyhovel.
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov	Ústavný súd SR: I. ÚS 239/04, II. ÚS 47/99, II. ÚS 119/02 EŠLP: rozsudok vo veci Buscarini v. San Marino zo 4. mája 2000

spisová značka	III. ÚS 651/2014
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	9. decembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 30 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Okresný súd zamietol návrh sťažovateľa na zaregistrovanie ako kandidáta na funkciu starostu obce vo voľbách do samosprávnych orgánov obcí s odôvodnením, že hoci bolo predchádzajúce rozhodnutie miestnej volebnej komisie, ktorá sťažovateľa ako kandidáta nezaregistrovala, nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, v danom prípade neboli splnené podmienky pre jeho registráciu, keďže ním predložené petičné hárky na podporu kandidatúry neobsahovali všetky formálne náležitosti a to konkrétne označenie osoby určenej na zastupovanie v styku s orgánom verejnej správy jej menom, priezviskom a úplnou adresou trvalého pobytu v zmysle § 4 ods. 4 zák. č. 85/1990 Zb. o petičnom práve (ďalej len zák. č. 85/1990 Zb.“). Sťažovateľ podal proti rozhodnutiu okresného súdu ústavnú sťažnosť, v ktorej namietal porušenie jeho základných práv byť volený do orgánov samosprávy obce podľa čl. 30 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok podľa čl. 30 ods. 4 ústavy a na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“). Podľa sťažovateľa sa totiž vo svojom rozhodnutí nevyzporiadal so skutočnosťou, že miestna volebná komisia v rozpore s § 5 ods. 4 zák. č. 85/1990 Zb. sťažovateľa nevyzvala napriek dostatočnému časovému priestoru na odstránenie vyššie uvedeného formálneho nedostatku petície v lehote 30 dní, pričom podľa sťažovateľa takýto nedostatok petície nemôže byť dôvodom pre obmedzenie jeho pasívneho volebného práva, keďže § 21 ods. 2 zák. č. 346/1990 Zb. o voľbách do samosprávnych orgánov obcí (ďalej len zák. č. 346/1990 Zb.) obsahuje len odkaz na zák. č. 85/1990 Zb. a vo vzťahu k náležitostiam petície uvádza len náležitosti týkajúce sa podpisujúcich osôb a predmetný formálny nedostatok nemá za následok úplnú neplatnosť petície. Okrem toho poukázal na skutočnosť, že úvodná strana petície obsahovala označenie sťažovateľa menom, priezviskom, trvalým bydliskom a každá ďalšia strana obsahovala označenie sťažovateľa menom a priezviskom, z čoho bolo zrejmé, že sťažovateľ je osobou určenou na zastupovanie v styku s orgánom verejnej správy. Z uvedených dôvodov považoval napadnuté rozhodnutie za formalistické a na podporu svojich tvrdení citoval z rozhodnutia ďalšieho okresného súdu v inej skutkovo rovnakej veci, v ktorej súd návrhu na zaregistrovanie kandidáta vyhovel. V súvislosti s tým žiadal, aby Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) odstránil nejednotnosť v rozhodovaní všeobecných súdov.
ratio decidendi	1. K namietanému porušeniu základných práv zaručených v čl. 30 ods. 1 a 4 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Z napadnutého uznesenia okresného súdu vyplýva, že tento pri svojom rozhodovaní o

návrhu sťažovateľa vychádzal z ustanovení zákona o voľbách v spojení s ustanoveniami zákona o petičnom práve a zistil, že zákonom požadované náležitosti petície podpísanej voličmi (§ 4 ods. 4 zákona o petičnom práve), ktorá je podmienkou pre zaregistrovanie kandidáta (§ 21 ods. 1 zákona o voľbách), nie sú splnené. Všeobecný súd však neskúmal, či sťažovateľ ako predkladateľ petície bol príslušným orgánom na nedostatky petície upozornený a vyzvaný na ich odstránenie. Zo sťažovateľom predloženého uznesenia okresného súdu je zrejmé, že ani sám konajúci všeobecný súd sťažovateľa na odstránenie zistených nedostatkov petície nevyzval.

Okresný súd teda nezohľadnil dikciu ustanovenia § 5 ods. 5 zákona o petičnom práve, v zmysle ktorého je príslušný verejný orgán povinný vyzvať osobu, ktorá petíciu podala, aby odstránila nedostatky petície v lehote najneskôr do 30 pracovných dní od doručenia výzvy, s poučením o následku ich neodstránenia. Ústavný súd uznáva, že zákonom (o petičnom práve) ustanovená lehota na odstránenie nedostatkov predkladanej petície (30 dní) v prípade registrácie kandidátov pre voľby do orgánov samosprávy obcí nezohľadňuje potrebu plynulého priebehu volieb, ktorej naproti tomu zodpovedajú krátke lehoty uvedené v § 17 ods. 4 a 5 zákona o voľbách (ktoré sa použijú podľa § 22 ods. 2 zákona o voľbách aj na proces registrácie kandidátov pre voľby starostov) a § 250zb Občianskeho súdneho poriadku, avšak v záujme zabezpečenia práva na súdnu ochranu pred prípadným nezákonným rozhodnutím volebnej komisie v súvislosti s registráciou kandidátov je všeobecný súd povinný prispôbiť tomu výklad a aplikáciu príslušných právnych noriem.

Ústavný súd nemohol akceptovať stav, keď okresný súd rozhodujúci o registrácii sťažovateľa ako kandidáta pre voľby starostu obce prísne formalisticky trval na dodržaní ustanovenia § 4 ods. 4 zákona o petičnom práve, avšak nemal potrebu skúmať, či ďalšiemu ustanoveniu toho istého zákona (§ 5 ods. 5), ktoré s prejednávanou vecou neoddeliteľne súviselo, bolo dané zadosť, a čo je rozhodujúce, neuviedol ani to, prečo tak neurobil.

Ak okresný súd nezisťoval, či sťažovateľ bol zapisovateľkou volebnej komisie, ktorej bola petícia odovzdaná, vyzvaný na odstránenie jej nedostatkov, prípadne sám tak neurobil, keďže je podľa § 250zb ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku aj on orgánom, ktorý môže vydať rozhodnutie o zaregistrovaní kandidáta, nepostupoval v súlade so zmyslom a účelom zákona o petičnom práve, a takýto postup nepochybne zasiahol do základných práv sťažovateľa na súdnu ochranu, keď o právach a právom chránených záujmoch rozhodol bez aplikácie na vec sa vzťahujúcej relevantnej právnej normy. Pritom sťažovateľovi vytýkaný nedostatok náležitostí petície bolo možné podľa názoru ústavného súdu odstrániť vo veľmi krátkom čase, ak nie ihneď.

Ústavný súd je presvedčený, že zákonodarcom ustanovená lehota, v rámci ktorej je súd povinný vo veci rozhodnúť podľa § 250zb Občianskeho súdneho poriadku (do troch dní), nemohla v tomto prípade byť tou prekážkou, ktorá by bránila okresnému súdu postupovať v konaní ústavne konformným spôsobom. Ak by to tak aj bolo, okresný súd mal povinnosť túto okolnosť dostatočným spôsobom presvedčivo odôvodniť, čo však neurobil.

Neprijateľným by bolo aj prípadné tvrdenie, že sťažovateľ v konaní pred okresným súdom mal predmetnú skutočnosť namietat'. Už samotný záver súdu o nepreskúmateľnosti, arbitrárnosti a svojvoľnosti rozhodnutia volebnej komisie vypovedá o nemožnosti použitia takejto argumentácie zo strany sťažovateľa.

Ústavný súd preto konštatoval, že okresný súd svojím postupom a rozhodnutím, ktorým nerešpektoval ústavnoprávne princípy zakotvené v čl. 46 ods. 1 ústavy, znemožnil sťažovateľovi uchádzať sa o funkciu starostu vo voľbách do samosprávy obce vyhlásených na 15. november 2014, čím nepochybne došlo k zásahu do jeho základných práv zaručených v čl. 30 ods. 1 a 4 ústavy.

Vzhľadom na vyššie uvedené ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa byť volený do orgánov samosprávy obce zaručené v čl. 30 ods. 1 ústavy, základné právo na prístup k voleným a iným verejným funkciám za rovnakých podmienok zaručené v čl. 30 ods. 4 ústavy, základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu porušené boli a napadnuté rozhodnutie zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie.

Ústavný súd sťažovateľovi priznal aj právo na náhradu trov konania.

Ústavný súd sťažovateľovi nepriznal ním požadované finančné zadosťučinenie vo výške

	<p>5 000 €, keďže za dostatočnú satisfakciu považoval samotné vyslovenie porušenia označených práv sťažovateľa v spojení s poskytnutím priestoru okresnému súdu na reparáciu ústavným súdom zistených nedostatkov posudzovaného konania.</p> <p>Ústavný súd ďalej nepovažoval za nevyhnutné zaoberať sa námietkou sťažovateľa, ktorou vytykal okresnému súdu prílišný formalizmus, pri uplatňovaní zákona o petičnom práve.</p> <p>2. K namietanému porušeniu základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 2 ústavy</p> <p>Základnému právu sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 2 ústavy zodpovedala povinnosť okresného súdu, aby preskúmal rozhodnutie volebnej komisie a sám rozhodol o registrácii. Zo sťažnosti vyplýva, že okresný súd neodmietol o návrhu sťažovateľa konať podľa § 250zb Občianskeho súdneho poriadku a po preskúmaní rozhodnutia volebnej komisie sám o návrhu sťažovateľa rozhodol tak, že ho zamietol. Sťažovateľovi teda prístup k súdu ako taký postupom ani napadnutým rozhodnutím okresného súdu odopretý nebol.</p> <p><u>Sťažnosti sťažovateľa preto ústavný súd v tejto časti nevyhovetl.</u></p> <p>3. K ostatným požiadavkám sťažovateľa</p> <p>Vo vzťahu k požiadavke sťažovateľa, aby ústavný súd svojím rozhodnutím odstránil nejednotnosť pri rozhodovaní všeobecných súdov v konaní vo veciach registrácie kandidátnych listín pre voľby do orgánov samosprávy obcí, ústavný súd poznamenáva, že zjednocovanie judikatúry všeobecných súdov je podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zverené najvyššiemu súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), keď mu okrem iného priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov. Do tejto kompetencie najvyššieho súdu nemá ústavný súd oprávnenie zasahovať. Z tohto dôvodu sa touto požiadavkou sťažovateľa ústavný súd nezaoberal.</p>
<p>požité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: III. ÚS 75/01, II. ÚS 9/00, II. ÚS 5/03, PL. ÚS 35/03, PL. ÚS 21/00</p>

Nálezy – priet'ahy v konaní:

spisová značka	IV. ÚS 305/2014
súdca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	15. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, ktoré sa začalo v roku 2005.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitosti veci, podľa názoru ústavného súdu preskúmané konanie nie je právne zložitá, faktická zložitost' veci však bola v tomto konaní vyvolaná najmä nutnosťou nariadenia znaleckého dokazovania na účel určenia všeobecnej hodnoty nehnuteľností patriacich do bezpodielového spoluvlastníctva. Pri efektívnejšom a sústredenejšom postupe ale okresný súd mohol napriek faktickej zložitosti v napadnutom konaní postupovať plynulejšie.</p>

	<p>2. Pri posudzovaní správania sťažovateľa ústavný súd konštatuje, že aj on má určitý podiel na spomalení priebehu napadnutého konania (neoznámenie adresy na doručovanie, viaceré zmeny právnych zástupcov, neúspešné dovolanie proti uzneseniu okresného súdu o ustanovení súdneho znalca, nepredloženie listín požadovaných okresným súdom), čo ústavný súd zohľadnil pri ustálení sumy priznaného finančného zadosťučinenia.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní, pričom zistil, že v jeho priebehu sa vyskytlo obdobie nečinnosti v období od 13. novembra 2007 do 21. septembra 2009. Okrem nečinnosti nebolo napadnuté konanie ani dostatočne efektívne, keď okresný súd nariadil znalecké dokazovanie znalcom z odboru stavebníctva až po siedmych rokoch od začatia konania a tiež po tom, ako sťažovateľovi priznal oslobodenie od súdnych poplatkov, uložil mu povinnosť na zaplatenie preddavku na trovy znaleckého dokazovania. Tento nesúlad po podaní odvolania napravil krajský súd, keď výrok okresného súdu o povinnosti zložiť preddavok na znalecké dokazovanie sťažovateľom zrušil.</p> <p><u>Na základe vyššie uvedeného ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo a prikázal okresnému súdu aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 314/2014
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	15. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o náhradu škody na zdraví spôsobenej pri dopravnej nehode, ktoré sa začalo v roku 2008.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o otázku zložitosti sporu sťažovateľa, konanie možno hodnotiť ako náročnejšie po skutkovej stránke, a to s ohľadom na viaceré špecifické sťažovateľom uplatnené nároky. Uvedená okolnosť však nemôže ospravedlniť obdobia zistenej nečinnosti okresného súdu. Navyše, konanie vo veci sťažovateľa judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva zaradzuje do kategórie privilegovaných konaní vyžadujúcich osobitnú starostlivosť z hľadiska plynulosti konania.</p> <p>2. Pri posudzovaní správania sťažovateľa ako účastníka konania nezistil ústavný súd okolnosti signalizujúce podiel sťažovateľa na predĺžení konania narušením jeho plynulosti.</p> <p>3. Tretím hodnotiacim kritériom bol postup okresného súdu, ktorý bol poznačený dvoma obdobiami nečinnosti spolu v rozsahu takmer štyri a pol roka, v ktorých okresný súd nekonal bez toho, aby mu v tom bránila závažná prekážka, čím došlo k zbytočným prieťahom v konaní.</p> <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené bolo a prikázal okresnému súdu aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadosťučinenie vo výške 2 000 € a právo</u></p>

	<u>na náhradu trov konania.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 338/2014
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	21. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdov v dvoch konaniach o znížení výživného rodiča k deťom, ktoré sa začali v roku 2011, resp. 2012.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, v predmetných konaniach nešlo o veci právne či fakticky zložitú. 2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd nezistil, že by sťažovateľ v konaniach pred okresným súdom ovplyvnil podstatnejším spôsobom ich dĺžku tak, aby mu bolo možné pričítať negatívny podiel na stave, v akom sa veci v čase podania sťažnosti ústavnému súdu nachádzali. 3. Napokon ústavný súd hodnotil samotný postup okresného súdu v napadnutých konaniach, ktorý bol v zásade plynulý, avšak v oboch prípadoch poznačený neefektívnou činnosťou súdu. Uvedené vyplýva predovšetkým zo skutočnosti, že prvostupňové rozsudky okresného súdu boli v oboch napadnutých konaniach po podaní odvolania uzneseniami krajského súdu zrušené a veci boli vrátené okresnému súdu na ďalšie konanie, v dôsledku čoho došlo k spomaleniu ich priebehu. Dôvodom zrušenia rozsudkov bolo v oboch prípadoch odňatie možnosti sťažovateľa konať pred súdom pre nedostatočne odôvodnené a nezrozumiteľné rozhodnutie. <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v oboch napadnutých konaniach porušené boli.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal právo na náhradu trov konania.</u></p> <p><u>Ústavný súd nevyhovel sťažnosti v časti sťažovateľom požadovaného finančného zadost'učinenia vo výške 1 000 €, keďže s prihliadnutím na dĺžku konaní a skutočnosť, že tieto konania boli právoplatne skončené pred rozhodnutím ústavného súdu, za dostatočnú satisfakciu považoval vyslovenie porušenia jeho práv.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 432/2014
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené

dátum rozhodnutia	21.októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o zaplatenie ceny diela (stavebno-inštalačné práce), ktoré sa začalo v roku 2009.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd toto konanie nehodnotí ako skutkovo či právne zložitú. 2. Pokiaľ ide o správanie sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd nezistil žiadnu skutočnosť, ktorá by prispela k predĺženiu konania. 3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní a zistil, že okresný súd bol vo veci úplne nečinný po dobu viac ako dvoch rokov. Uvedený postup okresného súdu nemožno podľa názoru ústavného súdu pokladať za taký, ktorý by plynulo smeroval k odstráneniu právnej neistoty sťažovateľa, ktorý sa na neho obrátil s návrhom na rozhodnutie, a preto ho považuje za ústavne neakceptovateľný. <p><u>Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd sťažovateľovi priznal finančné zadost'učinenie vo výške 1 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 447/2014
sudca spravodajca	Rudolf Tkáčik
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	21. októbra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o určenie priebehu hranice pozemkov, ktoré sa začalo v roku 2005.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o zložitost' veci, vzhľadom na nutnosť nariadenia znaleckého dokazovania možno napadnuté konanie považovať po vecnej stránke za zložitejšie, tým však nie je možné ospravedlniť doterajšiu dĺžku konania. 2. Pri hodnotení správania sťažovateľov v preskúmvanej veci, ústavný súd nezistil žiadne okolnosti, ktoré by prispeli k doterajšej dĺžke napadnutého konania. 3. Tretím kritériom bol postup samotného okresného súdu, pričom ústavný súd konštatuje, že celkové trvanie napadnutého konania viac ako deväť rokov je už samo osebe neprímerané. Ďalej ústavný súd zistil, že okresný súd bol v konaní nečinný po dobu štyroch rokov a ôsmich mesiacov bez toho, aby mu v činnosti bránila akákoľvek prekážka. <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo a prikázal okresnému súdu, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný súd priznal každému zo sťažovateľov finančné zadost'učinenie vo výške 1 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>

použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***
--	-----

spisová značka	III. ÚS 488/2014
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	4. novembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o vyplatenie mzdy, ktoré sa začalo v roku 2005.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. Pokiaľ ide o zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že predmetný spor nemožno po právnej ani skutkovej stránke hodnotiť ako zložitý. 2. Pri posudzovaní správania sťažovateľ ako účastníka konania ústavný súd nezistil také dôvody, ktoré by v súvislosti s ovplyvnením jeho dĺžky bolo potrebné pripísať na ťarchu sťažovateľa. 3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní a zistil, že okresný súd bol bez relevantného dôvodu vo veci úplne nečinný po dobu viac ako štyri a pol roka. Napadnuté konanie v takej citlivej veci pre nebolo právoplatne skončené ani po viac ako 9,5 rokoch od jeho začatia, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neospravedlňiteľné. <p>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov.</p> <p>Ústavný súd priznal sťažovateľovi finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 € a právo na náhradu trov konania.</p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 504/2014
sudca spravodajca	Lubomír Dobřík
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	4. novembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného a krajského súdu v konaní o vypratani nehnuteľnosti a to v období po právoplatnosti skoršieho nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 8. novembra 2012, č.k. II. ÚS 189/2012.

ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o zložitosť veci, ústavný predmetný spor nepovažoval za právne zložitý. Faktickú náročnosť veci spôsobila skutočnosť, že sťažovatelia niekoľkokrát menili žalobný petit. Doterajší zdĺhavý priebeh napadnutého konania však ústavný súd nemôže pripísať len na vrub faktickej náročnosti prerokovávanej veci.</p> <p>2. Pri posudzovaní druhého kritéria, t. j. správania sťažovateľov ako účastníkov konania, ústavný súd dospel k záveru, že k dĺžke posudzovaného konania neprispeli okolnosti na strane sťažovateľov.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného a krajského súdu v posudzovanej veci</p> <p>a) <u>pokiaľ ide o postup okresného súdu, ústavný súd nezistil väčšie obdobia jeho úplnej nečinnosti a preto rozhodol, že práva sťažovateľov postupom okresného súdu porušené neboli.</u></p> <p>b) pokiaľ ide o postup krajského súdu, ústavný súd zistil, že dňa 9. februára 2012 bol spis v predmetnej veci predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní, o ktorom krajský súd rozhodol až dňa 15. apríla 2014. Uvedený postup krajského súdu nesvedčí o tom, že by krajský súd svoju činnosť organizoval v súlade s povinnosťou uloženou mu v § 100 ods. 1 OSP, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá.</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu porušené bolo.</u></p> <p>Aj zistenému porušeniu práva ústavný súd neprikázal krajskému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov, keďže tento už vo veci rozhodol.</p> <p><u>Ústavný súd vo vzťahu ku krajskému súdu priznal každému zo sťažovateľov finančné zadostučinenie vo výške 1 000 € a obom priznal aj právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov	***

spisová značka	III. ÚS 511/2014
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	4. novembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľka namietala porušenie práv vyplývajúcich z označených článkov Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom okresného súdu v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré sa začalo v roku 1999.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o zložitosť veci, po právnej stránke nemožno konanie považovať za zložitú. Ústavný súd v danej veci pripúšťa určitú mieru skutkovej zložitosti vzhľadom na veľký počet účastníkov konania, ktorý sa mení aj v súvislosti s právnym nástupníctvom po účastníkoch už zomrelých, ale táto okolnosť nemôže ospravedlniť doterajšiu dĺžku napadnutého konania, ktoré nebolo ani po viac ako 15 rokoch od jeho začatia právoplatne skončené.</p> <p>2. Čo sa týka kritéria správanie sťažovateľky ako účastníčky konania, ústavný súd síce pripúšťa, že niektoré procesné úkony sťažovateľky mali nedostatky, ktoré bolo potrebné na výzvu okresného súdu odstraňovať, no tieto skutočnosti zásadným spôsobom neovplyvňovali dĺžku napadnutého konania.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v posudzovanej veci</p>

	<p>a poukázal na skutočnosť, že v prípade sťažovateľky došlo k procesnoprávnemu nástupníctvu v konaní a to na základe univerzálnej sukcesie (dedenie). Uvedená skutočnosť má zásadný v tom, že sťažovateľka môže relevantne namietat porušenie svojho základného práva aj pre štádium konania, ktoré predchádzalo jej vstupu do konania. Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska je neakceptovateľné, aby konanie ani po viac ako 15 rokoch od jeho začatia nebolo právoplatne skončené. Napriek uvedenej skutočnosti ústavný súd osobitne poukazuje na to, že okresný súd až po takmer 3 rokoch od podania návrhu rozhodol o zmene žaloby, až po viac ako 5 rokoch ustanovil opatrovníka účastníkom konania, ktorých pobyt nie je známy, o späťvzátí návrhu proti niektorým odporcom rozhodol až po viac ako roku od podania tohto návrhu a o ďalšom čiastočnom späťvzátí návrhu z februára 2011 okresný súd dosiaľ nerozhodol vôbec a ohľadku na mieste samom potrebnú na posúdenie veci okresný súd vykonal až takmer po 10 rokoch odo dňa začatia napadnutého konania.</p> <p><u>Vzhľadom na uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol, že základné právo sťažovateľky na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru porušené boli a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prieťahov.</u></p> <p><u>Ústavný priznal sťažovateľke finančné zadosťučinenie vo výške 5 000 € a právo na náhradu trov konania.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	IV. ÚS 751/2013
sudca spravodajca	Jana Baricová
druh konania	čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky - konanie o sťažnostiach fyzických alebo právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	25. novembra 2014
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie práv vyplývajúcich z označeného článku Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) postupom okresného súdu v konaní o priznanie mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia, ktoré sa začalo v roku 2000.
ratio decidendi	<p>Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) v súlade so svojou doterajšou judikatúrou pri rozhodovaní o sťažnosti zohľadnil tri základné kritériá:</p> <p>1. Pokiaľ ide o kritérium zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že konanie nemožno po právnej ani faktickej stránke hodnotiť ako zložitú. Určitý stupeň náročnosti veci (nie však skutkovej, ale na spôsob vykonávania dokazovania) je daný tým, že sťažovateľ sa trvalo zdržiava v zahraničí, týmto argumentom však nemožno ospravedlniť, že konanie v takej citlivej veci pre sťažovateľa nebolo právoplatne skončené ani po viac ako 14 rokoch od jeho začatia.</p> <p>2. Čo sa týka kritéria správanie sťažovateľa ako účastníka konania, ústavný súd konštatuje, že podiel sťažovateľa na predĺžení napadnutého konania z dôvodu jeho neúčasti na nariadených pojednávaní je nepatrný, pričom že v priebehu napadnutého konania neboli zistené také dôvody, ktoré by v súvislosti s ovplyvnením jeho dĺžky bolo potrebné pripísať na ťarchu sťažovateľa.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v napadnutom konaní a zastáva názor, že napriek tomu, že vo veci bolo vykonané množstvo procesných úkonov a priebeh konania je v zásade plynulý, napadnuté konanie je ako celok poznačené neefektívnosťou. O uvedenej skutočnosti svedčí najmä to, že napadnuté konanie trvá už viac ako 14 rokov a dosiaľ nebolo vo veci meritórne rozhodnuté, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neospravedliteľné</p> <p><u>Ústavný súd preto rozhodol, že základné právo sťažovateľa na prerokovanie veci bez</u></p>

	<u>zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy porušené bolo a prikázal okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných prietáhov.</u> <u>Ústavný priznal sťažovateľovi finančné zadostučinenie vo výške 3 500 € a právo na náhradu trov konania.</u>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EStP a iných súdov	***

Spracoval: JUDr. Igor Mihalik

Upozornenie:

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.